

Welk Brussel?

Robert Crivit

Ze zullen het misschien niet graag horen, daar in Antwerpen, maar tot nader order blijft Brussel, om verscheidene redenen, de belangrijkste stad van deze landen. De kleine grootstad Brussel wordt echter nogal stiefmoederlijk behandeld door zijn omgeving, maar ook de zelfhaat van de stad lijkt niet te onderschatten. Kan het anders? Voor vele burgers in dit land (en verder in de Europese Unie) is Brussel vooral een (overheids- en commercieel) administratief centrum, een centrum dat vooral voor onaangename nieuws zorgt, een stad waar je nauwelijks in je eigen taal te woord wordt gestaan, een grote dreigende onbekende dikwijls, een plaats waar je eventueel (node) gaat werken om er daarna zo snel mogelijk te verdwijnen...

's Avonds wordt de stad weer aan zichzelf overgelaten. Of beter: aan de 19 gemeenten die de kern van de Brusselse agglomeratie vormen. De nederlandstalige minderheid is er steeds minder goed vertegenwoordigd en dreigt in de politieke beluitvorming nagenoeg uitgeschakeld te worden. Die pijnlijke evolutie laat zich voelen in de dienstverlening: zo blijft het o.m. klachten regenen over de taalsituatie in de Brusselse OCMW-ziekenhuizen. Men begrijpt dan ook de opstelling van minister Brigitte Grouwels in haar reserves t.o.v. het gemeentelijk stemrecht voor EU-burgers: het vermoedelijke kiesgedrag van de nieuwe stemgerechtigden zal waarschijnlijk niet ten goede komen aan de nederlandstalige partijen. Niet dat deze EU-burgers zo fransgezind zijn, maar Frans is nu eenmaal nog een ietsje meer een internationale taal dan het Nederlands, en dus verloopt de communicatie vlotter. Men begrijpt de opstelling van Grouwels c.s. en haar eis om het stemrecht voor EU-burgers te koppelen aan een gewaarborgde vertegenwoordiging van de Vlamingen in de politieke organen in de hoofdstad. Maar hoeveel begrip men hiervoor ook opbrengt, de democratie heeft haar formele rechten. Wie een bepaalde tijd op een bepaalde plaats woont, mag verondersteld worden te kunnen meebeslissen over het reilen en zeilen van de gemeenschap (de nationaliteitskwestie is hier een vals probleem). Het lijkt niet meer dan logisch om het stemrecht te koppelen aan het principe van het betalen van belastingen, het naar draagkracht mee ondersteunen van collectieve voorzieningen en diensten. *No representation without taxation*, geen vertegenwoordiging zonder (gemeentelijke) belastingen te betalen, is dan ook perfect verdedigbaar.

Maar waarom trekken CVP-ers als minister-president Van den Brande dan niet de lijn door naar het oorspronkelijke motto *no taxation without representation*? Uit angst voor het effect van stemrecht voor "niet-EU-"migranten? Die laatste groep bleef in het EU-stemrechtdebat nagenoeg volledig buiten beeld. Nochtans vormt deze groep een uiterst

belangrijk segment van de Brusselse bevolking. De groep wordt niet gehoord, maar wordt integendeel veelal eerder beschouwd als een risico voor de openbare veiligheid (cfr. Lokeren). Toch kan dat marginaliseren en isoleren niet blijven duren, al was het maar omdat de kwaliteit van het samenleven erdoor aangetast wordt in haar cohesie en continuïteit. Angst is hier niet op haar plaats; Ook hier weer gaat het om communicatie.

Maar communicatie waarover? Hoe zou het gesteld zijn met de inhoud? Niet zo best blijkbaar. Een voorbeeld. De "klassieke" Vlaamse beweging achterna spreken steeds meer Vlaamse ondernemerskringen zich uit voor een eigen Vlaamse sociale zekerheid. Een "Vlaamse sociale zekerheid" hoeft op zich niet problematisch te zijn (een Belgischetrouwens ook niet (maar belangrijker dan de kwestie van de voogdijoverheid is toch de vraag hoe men die sociale zekerheid er dan wil laten uitzien? Welke vergoedingen, uikeringen, voorzieningen... wil men organiseren, en wie valt uit de boot? En hoe zal men een en ander financieren?

Nu reeds laat de beleidspraktijk van de Vlaamse Gemeenschap toch een en ander te wensen over op het vlak van sociaal beleid, onderwijs, milieu, enz. De meest efficiënte communicatie (ook met anderstaligen) is de inhoud en de effecten van het soort beleid dat wordt gevoerd, daarop zal men beoordeeld worden. De Vlaamse Gemeenschap beschikt over de nodige middelen

om een stevig sociaal-gericht beleid te voeren, in Vlaanderen en in Brussel.

Of de Vlamingen in Brussel gemarginaliseerd worden hangt niet in de laatste plaats af van de Vlaamse regering zelf, en van het beleid dat door de verschillende partijen wordt verdedigd en waargemaakt, in Vlaanderen maar ook in Brussel. Trouwens waar bleven de SP en Agalev in de discussie?